KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 10, No. 06 (2026) 10

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Impact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
DOI: 10.63300/KIJTS10n06m112026.12

UGC Approved by Transparent Peer Review

ARTICLES

ஆசாரிய பக்தியும் அறிவுப் பரிமாற்றமும்: மதுரகவி ஆழ்வாரின் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பில் வைணவக் குரு–சீட உறவு

Acharya Bhakti and the Transmission of Knowledge: The Vaishnava Guru–Disciple Relationship in Madhurakavi Alvar's Kanninun Siruttambu

Vijaya P.[1,*], Chanthanam K.[2iD], Srinivasan V. C.[3iD]

[1] Assistant Professor, Department of Tamil, Navarasam Arts and Science College for Women, Arachalur, Erode, Tamil Nadu, India

[2] Assistant Professor, Nanda Siddha Medical College, Erode, Tamil Nadu, India

[3] Administrative Officer, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode, Tamil Nadu, India

***Corresponding author:** Vijaya P., vijayakarthikeyan15@gmail.com

ORCID iD: Chanthanam K. https://orcid.org/0009-0007-6381-5847 · Srinivasan V. C. https://orcid.org/0009-0008-9926-7982

ARTICLE INFO

Article history
Received: 5 November 2026
Published: 15 November 2026

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Madhurakavi Alvar
Kanninun Siruttambu
Nammalvar
acharya bhakti
guru–disciple relationship
arulicheyal
Ubhaya Vedanta
guruparampara
Srivaishnavism

ABSTRACT

Among the twelve Alvars, Madhurakavi Alvar is unique in singing only of his teacher and not of God. His Kanninun Siruttambu, a work of eleven pasurams, is the first complete literary record of acharya bhakti, accepting Nammalvar with the words 'tevu marrariyen' ('I know no other god'). This article examines the text from three angles: (1) the theological structure of Madhurakavi's attachment to Nammalvar; (2) the way it grants authority to the arulicheyal by establishing Nammalvar's word as 'grace' (arul) and as 'the meaning of the rare Veda'; and (3) learning, the transmission of knowledge and the continuity of tradition through the guru–disciple relationship.

Combining close textual reading, comparative study of the commentarial tradition and a historical-critical approach, the article is set in dialogue with recent studies (Adluri, 2022; Young, 2024; Anandakichenin, 2020; Venkatesan, 2022). Its principal argument is that the Kanninun Siruttambu is not merely a personal devotional song; it is a 'tradition-forming document' that establishes the teacher as the source of knowledge, the word as the source of authority and the disciple as the medium that carries that word forward. The article also discusses how later works, namely the recovery narrative of Nathamuni, Manavala Mamunigal's Upadesa Ratnamalai and Pillai Lokacharya's Srivachana Bhushanam, made this text the cornerstone of the Vaishnava guruparampara.

How to cite this article: P., V., K., C., & V. C., S. (2026). ஆசாரிய பக்தியும் அறிவுப் பரிமாற்றமும்: மதுரகவி ஆழ்வாரின் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பில் வைணவக் குரு–சீட உறவு. *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies*, *10*(06), 165–183. https://doi.org/10.63300/KIJTS10n06m112026.12
Copyright and licence: © 2026 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

1. முன்னுரை

1.1 ஆய்வுப் பின்னணி

தமிழ்ப் பக்தி இலக்கியம் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை தென்னிந்தியாவின் சமயம், சமூகம், மொழி ஆகியவற்றை ஆழமாக மாற்றியமைத்தது. வைணவ மரபில் பன்னிரு ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கள் நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தமாகத் தொகுக்கப்பட்டு, "அருளிச்செயல்" என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன. சமஸ்கிருத வேதமும் தமிழ் அருளிச்செயலும் ஒருசேர மறையாக ஏற்கப்படும் "உபய வேதாந்தம்" என்ற கோட்பாடே ஸ்ரீவைணவ மரபின் தனி அடையாளம் (Jay, 2022; Mumme, 2022). இந்த இரட்டை மரபுச் சொத்தைக் காத்து, அடுத்த தலைமுறைக்குக் கைமாற்றியவர்கள் ஆசாரியர்கள்; அவர்களின் பணி இல்லாமல் இம்மரபு நிலைத்திருக்காது (Adluri, 2022).

இந்தச் சூழலில் மதுரகவி ஆழ்வாரின் இடம் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. மற்ற ஆழ்வார்கள் திருமாலின் கல்யாண குணங்களில் ஆழ்ந்து பாடினர்; மதுரகவியோ தம் ஆசிரியரான நம்மாழ்வாரின் (சடகோபன், மாறன், குருகூர் நம்பி) பெருமையையே பாடினார். அவரது ஒரே பனுவலான *கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு* பதினொரு பாசுரங்களே கொண்டது; ஆயினும் மரபு அதைத் திருமந்திரத்தின் நடுவிலுள்ள "நம:" பதத்தைப் போல அருளிச்செயலின் நடுவே வைத்துப் போற்றியது. மணவாள மாமுனிகள் உபதேச ரத்தின மாலையில் இதனை வெளிப்படையாகக் கூறுகிறார்:

வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்போல்
சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை — ஆர்த்த புகழ்
ஆரியர்கள் தாங்கள் அருளிச்செயல் நடுவே
சேர்த்தார் தாற்பரியம் தேர்ந்து (உபதேச ரத்தின மாலை, 26)

இவ்வாறு, அளவில் சிறிய ஒரு பனுவல், தாற்பரியத்தில் மிகப் பெரியதாகக் கருதப்பட்டது ஏன் என்பதே இவ்வாய்வின் தொடக்கப் புள்ளி.

1.2 ஆய்வுச் சிக்கல்

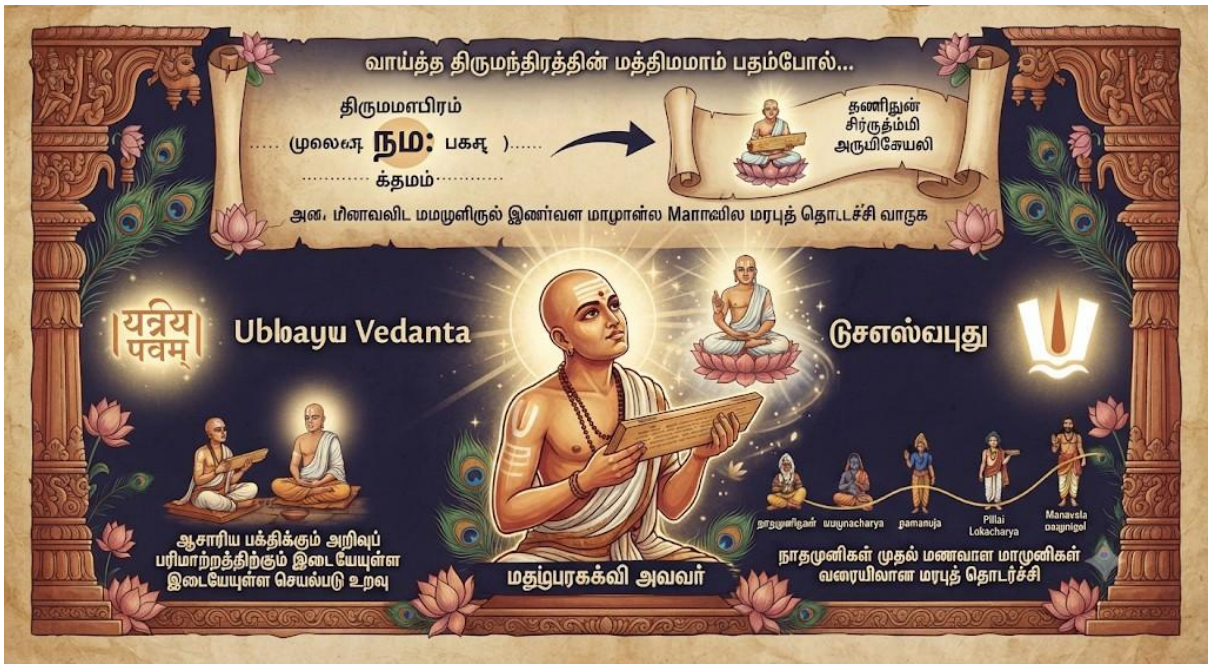
கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைப் பற்றிய பெரும்பாலான தமிழ் எழுத்துக்கள் இதனை "குரு பக்தியின் இலக்கணம்" என்ற அளவில் போற்றிமுடிகின்றன; அவை பெரும்பாலும் பக்தி விளக்கங்களாகவே அமைகின்றன. ஆனால் இப்பனுவல் இரண்டு நுட்பமான வினாக்களை எழுப்புகிறது. முதலாவது, ஒரு மனித ஆசிரியரை "தேவு" (கடவுள்) நிலைக்கு உயர்த்தும் ஒரு பனுவல், திருமாலையே முழுமுதலாகக் கொண்ட மரபில் எவ்வாறு இறையியல் ரீதியில் இடம் பெறுகிறது? இரண்டாவது, இச்சிறிய பனுவல் எவ்வாறு ஒரு முழு மறைத்தொகுப்பின் மீட்புக் கதையின் மையமாகவும், குருபரம்பரையின் தொடக்கந்தையாகவும் மாறியது? இவ்விரண்டு வினாக்களுக்கும் இடையேயுள்ள இணைப்பை — அதாவது ஆசாரிய பக்திக்கும் அறிவுப் பரிமாற்றத்திற்கும் இடையேயுள்ள செயல்படு உறவை — ஒரே கட்டமைப்பில் வைத்து விளக்கும் தமிழாய்வுகள் அரிது.

1.3 ஆய்வு நோக்கங்கள்

1. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பில் வெளிப்படும் நம்மாழ்வார் பற்றின் இலக்கிய, இறையியல் கட்டமைப்பை விளக்குதல்.
2. நம்மாழ்வாரின் சொல்லுக்கு — அருளிச்செயலுக்கு — மதுரகவி வழங்கும் அதிகார நிலையை மதிப்பிடுதல்.
3. குரு–சீட உறவில் நிகழும் கற்றல் முறைகளையும் அறிவுப் பரிமாற்றத்தின் வடிவங்களையும் அடையாளம் காணுதல்.
4. நாதமுனிகள் முதல் மணவாள மாமுனிகள் வரையிலான மரபுத் தொடர்ச்சியில் இப்பனுவல் வகித்த பங்கை, அண்மைக்கால வரலாற்றுவியல் விமர்சனங்களோடு ஒப்பிட்டுத் தெளிவுபடுத்துதல்.

1.4 ஆய்வுக் கருத்துகள் (Hypotheses)

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பில் ஆசாரிய பக்தி உணர்ச்சியாக மட்டுமின்றி அறிவியல் (epistemological) நிலைப்பாடாகவும் செயல்படுகிறது என்பது இவ்வாய்வின் முதன்மைக் கருத்து. ஆசிரியன் மீதான பற்று, ஆசிரியன் சொல்லின் மீதான நம்பிக்கையாகவும், அந்நம்பிக்கை அச்சொல்லைக் கற்று, இசைத்து, பரப்பும் பணியாகவும் விரிகிறது. இதனால் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு மரபுத் தொடர்ச்சிக்கான ஒரு "வாயில் நூல்" ஆகிறது என்பது இரண்டாம் கருத்து.

படம் 1. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு: ஆசாரிய பக்தி மற்றும் மரபுத் தொடர்ச்சி

மதுரகவி ஆழ்வாரின் ‘கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு’ சிற்றளவினதாயினும், நாலாயிரத் திவ்யப்பிரபந்தத்தில் திருமந்திரத்தின் ‘நம:’ பதத்தைப் போல மைய இடத்தைப் பெறுகிறது. நம்மாழ்வார் மீதான மதுரகவியின் பக்தி, அறிவுப் பரிமாற்றமாக மலர்ந்து, நாதமுனிகள் முதல் மணவாள மாமுனிகள் வரையிலான ஸ்ரீவைஷ்ணவ மரபுத் தொடர்ச்சிக்கு அடித்தளமிட்டதை இப்படம் விளக்குகிறது.

2. முந்தைய ஆய்வுகள் மீளாய்வு

அண்மைக்காலப் பன்னாட்டு ஆய்வுகளை நான்கு போக்குகளாகப் பகுக்கலாம்: கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைந் நேரடியாக ஆராய்பவை; நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி தொடர்பானவை; மணிப்ரவாள உரைமரபு ஆய்வுகள்; மறைத்தொகுப்பும் சமூக வரலாறும் பற்றியவை.

2.1 கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு — நேரடி ஆய்வு

இப்பனுவலைத் தனித்து ஆராய்ந்த சில ஆங்கில மொழி ஆய்வுகளுள் முதன்மையானது அட்லூரியின் (Adluri, 2022) கட்டுரை. ஸ்ரீவைணவ மரபு தமிழ் ஆழ்வார் பக்தியையும் யாமுனர், இராமானுசர் முறைப்படுத்திய விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தையும் இரட்டை மரபுச் சொத்தாகக் கொண்டது என்றும், இந்தச் சொத்தைக் காத்து கைமாற்றுவதில் ஆசாரியர்கள் மையப் பங்காற்றினர் என்றும் அவர் தொடக்கத்தில் நிறுவுகிறார். பிறகு கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பை கி.பி. 1228-இல் பிறந்ததாகக் கருதப்படும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் மணிப்ரவாள வியாக்கியானத்தோடு இணைத்து வாசித்து, மூன்று நிலைகளில் அவர் ஆராய்கிறார்: மரபில் மதுரகவியின் நிலை; உரையாசிரியரின் இறையியல் சட்டகம்; இறைவன், ஆசிரியன், மீட்சி ஆகிய கருத்துகளுக்கு உரையாசிரியர் தரும் விளக்கம். இதன் வழியே பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆசிரியனைப் பற்றிய ஸ்ரீவைணவக் கருத்தாக்கத்தை அவர் வெளிக்கொணர்கிறார். இந்த ஆய்வு உரையெமையமாகக் கொண்டது; மூலப் பாசுரங்களின் தமிழ் இலக்கியக் கட்டமைப்பை (அந்தாதி தொடை, சொல்லாடல்) அது விரிவாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இக்கட்டுரை அந்த இடைவெளியை நிரப்ப முயல்கிறது.

திருக்கோளூர் பெண்பிள்ளை ரகஸ்யத்தை முழுமையாக மொழிபெயர்த்து ஆராய்ந்த ஆனந்தகிச்செனின் (Anandakichenin, 2020) ஆய்வு மதுரகவியின் பிற்கால வரவேற்பைக் காட்டும் மற்றொரு சான்று. அந்நூலின் இருபத்தொராம் வார்த்தை, "தேவு மற்றறியேன் என்றேனோ மதுரகவியைப் போலே?" என்று கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் சொல்லையே நேரடியாக எடுத்தாள்கிறது; இறைவனைவிட ஆசிரியனுக்குத் தரும் மதிப்பையே அது வலியுறுத்துகிறது என அவர் விளக்குகிறார். இவ்வாறு மதுரகவியின் சொல் நாட்டுப்புற மரபிலும், பெண்களின் இறையியல் கூற்றிலும் நெறிச்சொல்லாகச் சுழன்றது வெளிப்படுகிறது.

2.2 நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி, தமிழ் வேதம்

மதுரகவியின் பற்றுக்குரிய பொருளைப் புரிந்துகொள்ள நம்மாழ்வார் பற்றிய ஆய்வுகள் இன்றியமையாதவை. வெங்கடேசனின் (Venkatesan, 2020) *Endless Song* திருவாய்மொழியின் முழுமையான கவிதைமொழிபெயர்ப்பை வழங்கி, அந்நூல் இன்றும் கோயில் வழிபாட்டில் உயிர்ப்புடன் வாழும் நிலையைக் காட்டுகிறது. கூனி (Clooney, 2022) மரபுவழி உரைமரபும் அண்மைக்கால கல்வியியலும் சந்திக்கும் இடத்தில் நம்மாழ்வாரைத் தேடுவது என்ற பார்வையை முன்வைக்கிறார்; இறுதிப்

பாசுரம் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியையும் கற்பதன் பயனைச் சொல்லிமுடிக்கும் அமைப்பை அவர் சுட்டுகிறார். இந்தப் "பலன்" அமைப்பே கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் பதினொன்றாம் பாசுரத்திலும் காணப்படுகிறது — சீடன் ஆசிரியனின் அமைப்பையே மீண்டும் நிகழ்த்துகிறான். ஜே (Jay, 2022) ஆழ்வார்களைப் பற்றிய தமது மேலோட்டத்தில், "அருளிச்செயல்" என்ற சொல்லின் பொருளை விளக்க மதுரகவியின் எட்டாம் பாசுரத்தையே சான்றாகக் காட்டுகிறார்: அடியார் வேதத்தின் உண்மைப் பொருளை அறியும்படி நம்மாழ்வார் நான்கு பிரபந்தங்களில் வேதப் பொருளை அருளினார் என்பதே அதன் கருத்து. மம்மே (Mumme, 2022) நம்மாழ்வாரின் மோட்சம் (முக்தி) பற்றிய பிற்கால ஆசாரியர்களின் விவாதங்களை — குறிப்பாக இறையருள் பற்றிய வடகலை–தென்கலை வேறுபாடுகளை — ஆராய்கிறார். அகேபியாபோர்ன்சாய் (Akepiyapornchai, 2025) வேதாந்த தேசிகர் திருவாய்மொழியை சமஸ்கிருதத்தில் சுருக்கி மொழிபெயர்த்த *த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளி* வழியே தமிழ் மறைக்கு "தமிழ் உபநிடதம்" என்ற அந்தஸ்து நிறுவப்பட்டதைக் காட்டுகிறார். இவை அனைத்தும், மதுரகவி முதன்முதலில் சொன்ன "வேதத்தின் உட்பொருள்" என்ற மதிப்பீட்டைப் பிற்கால மரபு விரிவாக்கிய கதையைச் சொல்லுகின்றன.

2.3 மணிப்ரவாள உரைமரபு

ஆனந்தகிச்சனின் ஆய்வுகள் ஸ்ரீவைணவ உரைமரபை மொழியியல் நுட்பத்துடன் ஆவணப்படுத்துகின்றன. குலசேகர ஆழ்வாரின் பெருமாள் திருமொழிக்கும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரைக்கும் அவர் அளித்த முழு மொழிபெயர்ப்பும் (Anandakichenin, 2018), திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதிபிரானுக்கு எழுந்த மூன்று இடைக்கால உரைகளை ஒப்பிடும் ஆய்வும் (Anandakichenin, 2023) இவற்றுள் அடங்கும். ஆனந்தகிச்சனின், டாவெல்லா (Anandakichenin & D'Avella, 2020) தொகுத்த *The Commentary Idioms of the Tamil Learned Traditions* தமிழ் உரைமரபை ஒரு தனி அறிவுச் செயல்முறையாக — கற்றல்–கற்பித்தலின் மொழியாக — பார்க்கும் சட்டகத்தை வழங்குகிறது. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்புக்கு நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான் பிள்ளை, அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் எனப் பலர் உரை எழுதியுள்ளனர் என்பதே, இச்சிறிய பனுவல் ஆசாரியர் வட்டத்தில் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகிறது.

2.4 மறைத்தொகுப்பு, வரலாறு, சமூகம்

இச்சென்ற பத்தாண்டின் மிகுந்த விவாதத்தைத் தூண்டியது யங்கின் (Young, 2024) *The Tamil Veda and Tangled Tales*. நாதமுனிகள் தமிழ் வேதத்தை இழந்து மீட்டார் என்ற பரவலாக ஏற்கப்பட்ட கதையாடல் பதினேழாம் நூற்றாண்டு நூல்களில்தான் தோன்றுகிறது என்றும், நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி (அல்லது அவரது நான்கு நூல்கள்) மட்டுமே முதல் மறைத்தொகுப்பாக இருந்தது என்றும் அவர் வாதிடுகிறார். வெங்கடேசன் (Venkatesan, 2022) இழப்பு–மீட்புக் கதைகளின் மையத்தில் நிகழ்த்துகலை (அரையர் சேவை) இருப்பதைச் சுட்டி, நாதமுனிகள் பராங்குசதாசரிடம் மதுரகவியின்

பனுவலைக் கற்று இடைவிடாது ஓதியதாக மரபு கூறுவதை அந்நிகழ்த்து மரபின் பகுதியாக வாசிக்கிறார். ஜகந்நாதன் (Jagannathan, 2015) ஆழ்வார் பக்திக்கும் ஆசாரிய மரபுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்ச்சிகளையும் வேறுபாடுகளையும் பிரித்தறிகிறார்; ஆசாரியர்கள் ஆழ்வார் பாடல்களிலிருந்து முறியாமல் அவற்றைத் தம் இறையியலில் படைப்பாகத் தைத்தனர் என்பது அவர் நிலைப்பாடு. யங்கின் மற்றொரு நூலான *Turbulent Transformations* (Young, 2021) பிராமணரல்லாத ஸ்ரீவைணவர்களின் வாய்மொழி வரலாறுகளைக் கொண்டு, ஆசாரியர் தீக்கை (சமாஸ்ரயணம்) யாருக்கு வழங்கப்படுகிறது என்ற கேள்வியை சமகாலச் சமூக அரசியலின் சூழலில் எழுப்புகிறது. பிறப்பால் வெள்ளாளரான நம்மாழ்வாரை அந்தணரான மதுரகவி ஆசிரியனாக ஏற்றது இவ்விவாதத்தில் ஒரு முதன்மைச் சான்றாகக் காட்டப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது.

தமிழ்மொழி ஆய்வேடுகளில், ந. சுப்புரெட்டியாரின் வைணவப் பணிகளை மதிப்பிடும் கட்டுரைகள் (Hemalatha, 2022) ஆழ்வார் இலக்கியத்தை எளிய தமிழில் பொது வாசகருக்குக் கொண்டுசெல்லும் இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கல்விச் செயல்பாட்டைப் பதிவு செய்கின்றன. இதுவும் ஒரு வகையில் அறிவுப் பரிமாற்றத்தின் நவீன நீட்சியே.

2.5 ஆய்வு இடைவெளி

மேற்கண்ட ஆய்வுகள் இறையியல் (Adluri, Mumme), மொழியியல் (Anandakichenin), வரலாற்றியல் (Young, Jagannathan) எனத் தனித்தனித் துறைகளாக அமைந்துள்ளன. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் தமிழ் சொல்லாடலை — "அருள்", "நம்பி", "ஆள்", "திருத்திப் பணிகொள்" — போன்ற சொற்களை அறிவுப் பரிமாற்றத்தின் கலைச்சொற்களாகப் படித்து, அவற்றை மரபுத் தொடர்ச்சியின் வரலாற்று விவாதத்தோடு இணைக்கும் தமிழ் ஆய்வு இன்னும் முழுமை பெறவில்லை. இக்கட்டுரை இந்த இடைவெளியை நோக்கியது.

படம் 2. முந்தைய ஆய்வுகள் மீளாய்வு: கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு பனுவலின் பன்முக வாசிப்பு

இப்படம் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு குறித்த நேரடி ஆய்வுகள், திருவாய்மொழி மற்றும் தமிழ் வேதம், மணிப்பிரவாள உரைமரபு, மறைத்தொகுப்பு மற்றும் சமூக வரலாறு ஆகிய நான்கு முக்கிய போக்குகளை மீளாய்வு செய்கிறது. பல்வேறு துறைகளில் உள்ள இந்த ஆய்வுகளின் இடைவெளியை நிரப்பி, புதிய சொல்லாடல்களை இணைக்கும் அவசியத்தை இது விளக்குகிறது.

3. ஆய்வு முறையியல்

இவ்வாய்வு பண்பாட்டு வரலாற்று அணுகுமுறையைச் சார்ந்த பனுவல் மைய ஆய்வாகும். மூன்று அடுக்குகளில் ஆய்வு நடைபெறுகிறது.

1. **நெருக்க வாசிப்பு (close reading):** பதினொரு பாசுரங்களையும் அந்தாதித் தொடை, மீண்டுவரும் சொற்கள், விளிப்பெயர்கள், இறையியல் கலைச்சொற்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு செய்தல். மூலம் நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தத்தின் மரபுவழிப் பதிப்பிலிருந்து (பாசுர எண் 937–947) எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.
2. **உரைமரபு ஒப்பாய்வு:** நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான் பிள்ளை, அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஆகியோரின் உரைகளில் இடம்பெறும் விளக்கக் கூறுகளை, அண்மைக்கால ஆய்வாளர்களின் வாசிப்புகளோடு (Adluri, 2022; Anandakichenin & D'Avella, 2020) ஒப்பிடுதல்.
3. **வரலாற்று–விமர்சன வாசிப்பு:** குருபரம்பரைப் பிரபாவம் போன்ற வாழ்க்கைவரலாற்று நூல்களையும் உபதேச ரத்தின மாலை போன்ற கோட்பாட்டு நூல்களையும் "நிகழ்வின் பதிவு" என்று மட்டுமின்றி, "மரபு தன்னைத் தானே நினைவுகூரும் விதம்" என்றும் வாசித்தல்; இதற்கு யங் (Young, 2024), வெங்கடேசன் (Venkatesan, 2022) ஆகியோரின் அணுகுமுறைகள் வழிகாட்டிகளாகும்.

கோட்பாட்டுச் சட்டகமாக, குரு–சீட உறவை மூன்று பரிமாணங்களில் இக்கட்டுரை அணுகுகிறது: (அ) உணர்வு–இறையியல் பரிமாணம் (பற்று, சரணாகதி, அடிமை); (ஆ) அறிவியல் பரிமாணம் (சொல்லின் அதிகாரம், மறையின் உட்பொருள், கற்றல்); (இ) சமூக–வரலாற்றுப் பரிமாணம் (மரபுத் தொடர்ச்சி, மறைத்தொகுப்பு, சமூக எல்லைகளைக் கடத்தல்). பாசுர மேற்கோள்கள் மூலத்தில் உள்ளபடியே தரப்படுகின்றன; கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு "க.சி." எனச் சுருக்கப்பட்டு பாசுர எண்ணுடன் (க.சி. 1–11) குறிக்கப்படுகிறது.

4. மதுரகவி ஆழ்வார்: வரலாறும் மரபுச் சூழலும்

4.1 மரபுவழி வாழ்க்கை

மரபுவழிக் குருபரம்பரை நூல்களின்படி, மதுரகவி தாமிரபரணிக் கரையிலுள்ள திருக்கோளூரில் அந்தணர் குடியில் பிறந்தவர்; வேதமும் தமிழும் நன்கு கற்றவர். வடநாட்டுத் திருத்தலயாத்திரையின்போது தென்திசையில் தோன்றிய ஒளியைப் பின்தொடர்ந்து திருக்குருகூரை (இன்றைய ஆழ்வார்திருநகரி) அடைந்தார். அங்கு புளியமரத்தின் அடியில் மோனத்தில் இருந்த இளம் நம்மாழ்வாரிடம் அவர் கேட்ட வினா "செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால், எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்?" அதற்குச் சடகோபர் அளித்த விடை "அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்" இவை இருவருக்குமான குரு–சீட உறவின் தொடக்கமாக மரபில் கொண்டாடப்படுகின்றன. சீவாத்மாவின் இயல்பு, உடலோடு அதன் தொடர்பு, அதன் இறுதிநிலை முதலிய தத்துவ வினாக்களே இச்சந்திப்பின் உள்ளடக்கம் என்பதால், இச்சந்திப்பு ஒரு "ஞான நேர்முகம்" (initiatory examination) ஆகவே சித்திரிக்கப்படுகிறது.

இங்கு கவனிக்க வேண்டிய ஒரு தலைகீழ்நிலை உண்டு: வயதில் மூத்தவரும் வேதம் கற்ற அந்தணருமான மதுரகவி, இளையவரும் வேளாளர் குடியில் பிறந்தவருமான நம்மாழ்வாரைத் தம் ஆசிரியனாக ஏற்கிறார். அறிவின் அதிகாரம் பிறப்பிலோ வயதிலோ அன்றி இறையனுபவத்தில் உள்ளது என்ற கருத்தை இந்நிகழ்வு வலியுறுத்துகிறது. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் நான்காம் பாசுரம் இதனை வெளிப்படையாகவே பதிவு செய்கிறது:

நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள்
புன்மையாகக் கருதுவராதலின்
அன்னையாய் அத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும்
தன்மையான் சடகோபன் என் நம்பியே (க.சி. 4)

மறையோர் தம்மைத் தாழ்வாகக் கருதியதால் சடகோபனே தாயும் தந்தையுமாகித் தம்மை ஆட்கொண்டான் என்ற இக்கூற்று, சமூக எல்லைகளைக் கடந்த ஆன்மீக உறவின் ஆவணமாகும். யங் (Young, 2021) பதிவு செய்யும் சமகாலப் பிராமணரல்லாத ஸ்ரீவைணவர்களின் வாய்மொழி வரலாறுகளில், இம்மரபின் சாதிகடந்த இறையியலுக்கும் நடைமுறையில் நிலவிய விலக்கலுக்குமான இடைவெளி மீண்டும் மீண்டும் சுட்டப்படுகிறது; அந்த விவாதத்தில் மதுரகவி–நம்மாழ்வார் உறவு ஒரு மூல மாதிரியாக நிற்கிறது.

4.2 காலமும் இடமும்

நம்மாழ்வாரின் காலம் எட்டாம்–ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகள் என அண்மை ஆய்வாளர்கள் பொதுவாகக் கருதுகின்றனர் (Venkatesan, 2020); மதுரகவி அவரது சமகாலத்தவர் என்பதால் அவரது காலமும் அதே எல்லைக்குள் அடங்குகிறது. திருக்குருகூர், திருக்கோளூர் ஆகிய வாழ்விடங்கள் இரண்டும் தாமிரபரணிக் கரையில் அருகருகே அமைந்த நவதிருப்பதிகளுள் அடங்கும். பாண்டிநாட்டுக்

கோயில் பண்பாட்டின் வளர்ச்சியும், தமிழ்–வடமொழிக் கல்வியின் இணைவும் இவ்வுறவின் பின்னணியாகும். ஆழ்வார்களை "ஏகாந்தப் பாகவதர்கள்" திருமாலை மட்டுமே நாடிய ஒருமைப் பக்தர்கள் என்றும், சில அந்தணர் குழுக்களுடன் அவர்களுக்குப் பதற்றமான உறவு இருந்தது என்றும் யங் (Young, 2024) வாதிடுவது, மேலே கண்ட நான்காம் பாசுரத்தின் "நான்மறையாளர் புன்மையாகக் கருதுவர்" என்ற கூற்றைப் புதிய வெளிச்சத்தில் வாசிக்க உதவுகிறது.

4.3 மதுரகவியின் பணி: கவிஞர், எழுத்தர், பரப்புநர்

மரபு மதுரகவிக்கு மூன்று பங்குகளை வழங்குகிறது. முதலாவது, நம்மாழ்வார் அருளிய திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி ஆகிய நான்கு பிரபந்தங்களையும் எழுதிப் பதிவு செய்தவர் (இதனால்தான் சிற்பங்களில் அவர் எழுத்தாணியுடன் காட்டப்படுகிறார்). இரண்டாவது, அவற்றை இசையுடன் பாடிப் பரப்பியவர் "பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவனே" (க.சி. 2). மூன்றாவது, ஆசிரியன் பரமபதம் அடைந்த பின் அவரது திருமேனியை எழுந்தருள்வித்து வழிபாட்டை நிறுவியவர். எழுத்தாளனாகவும் அடியானாகவும் என மதுரகவியின் இரட்டை அடையாளத்தைச் சிற்ப மரபும் பதிவு செய்துள்ளது; வழக்கமான எழுத்தாணிச் சித்திரத்துக்கு மாறாக, கூப்பிய கைகளுடன் நம்மாழ்வார் அருகில் நிற்கும் மதுரகவிச் சிற்பங்களும் உள்ளன.

படம் 3. மதுரகவி ஆழ்வார்: வரலாறும் மரபுச் சூழலும்

மதுரகவி ஆழ்வார் நம்மாழ்வாரைத் தம் ஆசிரியராக ஏற்ற ஞான நேர்முகத்தையும், சமூக எல்லைகளைக் கடந்த ஆன்மீக உறவையும் இப்படம் விளக்குகிறது. மேலும், நம்மாழ்வாரின் பிரபந்தங்களைப் பதிவுசெய்து, இசையுடன் பரப்பிய கவிஞராகவும் எழுத்தராகவும் மதுரகவி ஆற்றிய மூன்று முக்கிய பணிகளை இது தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது.

5. நம்மாழ்வாரிடம் கொண்ட பற்று — ஆசாரிய பக்தியின் இறையியல்

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் பதினொரு பாசுரங்களும் ஒரே இலக்கை — தென்குருகூர் நம்பியை நோக்கிய ஒரு படிநிலைப் பயணமாக அமைகின்றன. அந்தாதித் தொடையின் காரணமாக ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் இறுதிச் சொல்லும் அடுத்த பாசுரத்தின் தொடக்கமாகிறது (நாவுக்கே → நாவினால்; திரிவனே → திரிதந்தாகிலும்...). இவ்வாறு சொற்கள் ஒன்றோடொன்று முடிச்சிட்டுக் கொள்வதே, நூலின் தலைப்பான "கண்ணி நுண் சிறு தாம்பு" நுண்ணிய முடிச்சுகள் கொண்ட சிறிய கயிறு என்ற உருவகத்தையே வடிவமாக மாற்றுகிறது: பாசுரங்களே ஒன்றோடொன்று பிணைந்த கண்ணிகளாகின்றன.

அட்டவணை 1. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் கட்டமைப்பு: பாசுரம்தோறும் மையக் கருத்தும் ஆய்வுப் பரிமாணமும்

பாசுரம்	தொடக்கச் சொற்கள்	மையக் கருத்து	பரிமாணம்
1	கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால்	கண்ணனைக் கடந்து குருகூர் நம்பியின் பெயரே நாவுக்கு அமுதம்	உணர்வு–இறையியல்
2	நாவினால் நவிற்று	"தேவு மற்றறியேன்" — ஆசிரியனே தெய்வம்; இசையுடன் பாடுதல்	உணர்வு; கற்றல்
3	திரிதந்தாகிலும்	ஆசிரியனுக்கு ஆளான பயனால் இறைக் காட்சியும் கிட்டும்	இறையியல்
4	நன்மையால் மிக்க	அன்னையாய் அத்தனாய் ஆளும் சடகோபன்	சமூகம்
5	நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள்	முன்னை வாழ்வும் இன்றைய மாற்றமும்	உணர்வு
6	இன்று தொட்டும்	எழுமையும் புகழ்பாடும் அருள்; இகழாத ஆசிரியன்	இறையியல்

பாசுரம்	தொடக்கச் சொற்கள்	மையக் கருத்து	பரிமாணம்
7	கண்டுகொண்டு	வல்வினை பாற்றிய அருளை எண்திசையும் அறிய இயம்புதல்	அறிவுப் பரவல்
8	அருள் கொண்டாடும்	அருமறையின் பொருளை ஆயிரம் இன்தமிழாக்கிய அருள்	அதிகாரம்
9	மிக்க வேதியர்	வேதத்தின் உட்பொருளை நெஞ்சில் நிறுத்திய ஆசிரியன்	அதிகாரம்; கற்றல்
10	பயன் அன்றாகிலும்	தகுதியில்லாதாரையும் திருத்திப் பணிகொள்ளும் ஆசிரியன்	கற்றல்
11	அன்பன் தன்னை	மதுரகவி சொல்லை நம்புவார்க்கு வைகுந்தம் (பலன்)	மரபுத் தொடர்ச்சி

5.1 கண்ணனைக் கடந்து ஆசிரியனிடம்

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்
பண்ணிய பெருமாயன் என்னப்பனில்
நண்ணித் தென்குருகூர் நம்பி என்றக்கால்
அண்ணிக்கும் அமுதூறும் என் நாவுக்கே (க.சி. 1)

முதல் பாசுரம் நுட்பமான ஒரு இறையியல் நகர்வைச் செய்கிறது. யசோதையின் சிறு கயிற்றிற்குக் கட்டுண்ட கண்ணனின் எளிமை (சௌலப்யம்) நம்மாழ்வாரை உருக்கிய அதே விடயம் இங்கு தொடக்கப் புள்ளியாக மட்டுமே வருகிறது. "என்னப்பனில்" என் தந்தையான கண்ணனைக் காட்டிலும் குருகூர் நம்பியின் பெயரே நாவுக்கு இனிக்கிறது என்ற ஒப்பீடு குறிப்பிடத்தக்கது. இறைவனை மறுத்தல் அன்று, இறைவனைக் காட்டித் தந்தவனைச் சிறக்க மதித்தல் — இதுவே ஸ்ரீவைணவ உரையாசிரியர் இங்கு கண்டுகொண்ட பொருள். அட்லூரி (Adluri, 2022) காட்டுவதுபோல, பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரை இறைவன், ஆசிரியன், மீட்சி என்ற மூன்றையும் இணைத்தே இப்பாசுரத்தை வாசிக்கிறது; ஆசிரியன் இறைவனுக்குப் போட்டியாளன் அல்லன்; இறைவனின் அருள் நம்மை அடையும் நேரான வழி.

5.2 "தேவு மற்றறியேன்" — ஒருமைப் பற்றின் சூத்திரம்

நாவினால் நவிற்று இன்பம் எய்தினேன்
மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே
தேவு மற்றறியேன் குருகூர் நம்பி
பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவனே (க.சி. 2)

"தேவு மற்றறியேன்" குருகூர் நம்பியையன்றி வேறு தெய்வம் அறியேன் என்ற இந்த அடி, பிற்கால ஸ்ரீவைணவ இறையியலின் மிகுந்த மேற்கோள் காட்டப்படும் வாக்காகும். திருக்கோளூர் பெண்பிள்ளை ரகஸ்யத்தின் இருபத்தொராம் வார்த்தை இச்சொற்களையே எடுத்தாள்வதை ஆனந்தகிச்சனின் (Anandakichenin, 2020) சுட்டியுள்ளார்; ஆசிரியனுக்கு இறைவனைவிடச் சிறந்த மதிப்பு தரும் நிலையையே அந்த வார்த்தை வலியுறுத்துகிறது என்பது அவரது வாசிப்பு. மரபு இந்நிலையை சரமபர்வ நிஷ்டை பக்தியின் இறுதிக் கட்டமான அடியார்/ஆசிரியன் மீதான நிலைப்பு என்று வரையறுக்கிறது. பிள்ளை லோகாசாரியரின் ஸ்ரீவசன பூஷணம் தன் இறுதிப் பகுதிகளில் ஆசார்ய அபிமானத்தையே உபாயத்தின் உச்சமாகக் கொண்டு, அதற்கு மதுரகவியின் நிலையையே எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்கிறது.

ஆனால் இங்கு ஒரு நுட்பம் கவனிக்கத்தக்கது. "தேவு மற்றறியேன்" என்ற சொல் திருமாலை மறுக்கவில்லை; அவனை முழுமையாகும் மெய்யான வழியைக் காட்டுகிறது. மூன்றாம் பாசுரம் இதனைத் தெளிவாக்குகிறது:

திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடை
கரிய கோலத் திருவுருக் காண்பன் நான்
பெரிய வண் குருகூர் நகர் நம்பிக்கு ஆள்
உரியனாய் அடியேன் பெற்ற நன்மையே (க.சி. 3)

ஆசிரியனுக்கு "ஆள் உரியனான" நன்மையினாலேயே தேவபிரானின் கரிய திருவுருவைக் காண்கிறேன் என்று மதுரகவி சொல்லுகிறார். ஆக, இறைக் காட்சி நிராகரிக்கப்படவில்லை; அது ஆசிரிய சம்பந்தத்தின் உடன்விளைவாகிறது. மம்மே (Mumme, 2022) விவரிக்கும் பிற்கால இறையருள் விவாதங்களின் சூழலில் இதனைப் பார்த்தால், ஆசிரியன் இறையருளின் கருவியாகவும், அந்த அருளின் உடல்மையான வெளிப்பாடாகவும் இரு நிலைகளில் நிற்கிறான்.

5.3 மாற்றமும் நிலைப்பும்: சீடனின் அக வரலாறு

நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்
நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம்
செம்பொன் மாடத் திருக்குருகூர் நம்பிக்கு
அன்பனாய் அடியேன் சதிர்த்தேன் இன்றே (க.சி. 5)

"நம்பினேன்" "நம்பி" என்ற சொற்சிலேடை கவனிக்கத்தக்கது. முன்னர் பொருளையும் பெண்டிரையும் "நம்பிய" மதுரகவி, இன்று "நம்பி"க்கு அன்பனாகி "சதிர்த்தேன்" (சிறப்புற்றேன்) என்கிறார். நம்பிக்கை (trust) என்பது இங்கு அறிவியல்

கலைச்சொல்லாகவே செயல்படுகிறது: மனிதன் ஏதேனும் ஒன்றை நம்பியே வாழ்கிறான்; நம்பும் பொருளை மாற்றுவதே மாற்றம். பதினொன்றாம் பாசுரத்தின் "நம்புவார் பதி வைகுந்தம்" என்ற முடிவு இந்தச் சொல்லாடலைத் துல்லியமாக முடிக்கிறது. ஆறாம் பாசுரம் இந்த மாற்றம் நிலைத்துநிற்கும் என்று உறுதியளிக்கிறது "இன்று தொட்டும் எழுமையும்" எம்பிரான் தன் புகழை ஏத்த அருளினான்; குருகூர் நம்பி "என்றும் என்னை இகழ்விலன்". குரு–சீட உறவு நிலையானது, முறியாதது என்பதே இதன் பொருள்.

5.4 தாய், தந்தை, முதல்வன்: உறவின் பன்முக உருவகம்

நான்காம் பாசுரத்தின் "அன்னையாய் அத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும்" என்ற தொடர் ஆசிரியனுக்கு மூன்று உறவுநிலைகளை ஒருசேரச் சூட்டுகிறது: தாயின் கனிவு, தந்தையின் நலன்நாட்டம், ஆளுநரின் உரிமை. ஸ்ரீவைணவர் இன்றும் ஓதும் ஆளவந்தாரின் "மாதா பிதா யுவதய:..." என்ற ச்லோகம் நம்மாழ்வாரையே அனைத்துமாகக் கொண்டாடுகிறது; அந்தச் சமஸ்கிருதச் சுலோகத்திற்கு முன்னோடியாக மதுரகவியின் தமிழ்ச் சொல் நிற்கிறது. குரு–சீட உறவைத் தந்தை–மகன் உறவாக விளக்கும் பிற்கால ஆசாரிய நூல்களின் வரையறைகளும் இந்த உருவகத்திலிருந்தே வளர்கின்றன. ஆனால் மதுரகவியில் இந்த உறவு கடமைகளின் பட்டியலாக இல்லை; அனுபவத்தின் இனிமையாகவே "அண்ணிக்கும் அமுதூறும்" வெளிப்படுகிறது.

படம் 4. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு: ஆசாரிய பக்தி மற்றும் சரணாகதி

இப்படம் கண்ணனைக் கடந்த குருகூர் நம்பி மீதான மதுரகவியின் பக்திப் பயணத்தை விளக்குகிறது. தாய், தந்தை போன்ற பல பரிமாணங்களில் ஆசிரியனை ஏற்கும் ஆசாரிய சரணாகதியையும், "தேவு மற்றறியேன்" என்னும் ஒருமைப் பற்றின் வழியாக

ஆசிரியரே மோட்சத்தின் வழியெனும் உயரிய இறையியல் தத்துவத்தையும் இது அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது.

6. அருளிச்சொல்லின் அதிகாரம்

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் மிகமுக்கியமான இறையியல் பங்களிப்பு, நம்மாழ்வாரின் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு வேதத்தின் அதிகாரத்தை முதன்முதலில் வெளிப்படையாக வழங்கியதுதான். இது இரண்டு பாசுரங்களில் நிகழ்கிறது.

அருள் கொண்டாடும் அடியவர் இன்புற
அருளினான் அவ்வருமறையின் பொருள்
அருள் கொண்டு ஆயிரம் இன்தமிழ் பாடினான்
அருள் கண்டீர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே (க.சி. 8)

இப்பாசுரத்தில் "அருள்" என்ற சொல் நான்கு அடிகளின் தொடக்கத்திலும் மீண்டு வருகிறது — இது தற்செயலான அலங்காரம் அன்று; இறையியல் வரையறை. இறைவனின் அருளால் ஆழ்வார் பாடினார்; அவர் பாடியது அருமறையின் பொருள்; அது அடியார் இன்புறும்படி அருளப்பட்டது; ஆகவே இவ்வுலகில் மிக்கது அருளே. "அருளிச்செயல்" என்ற பிற்காலப் பெயரின் விதை இங்குதான் இருக்கிறது என்பதை ஜே (Jay, 2022) சுட்டுகிறார். இதன் விளைவாக, தமிழ்ப் பாடல் ஒரு மனிதக் கவிஞனின் இயற்றல் என்ற நிலையிலிருந்து இறைவெளிப்பாடு (revelation) என்ற நிலைக்கு உயர்கிறது.

மிக்க வேதியர் வேதத்தின் உட்பொருள்
நிற்கப் பாடி என் நெஞ்சுள் நிறுத்தினான்
தக்க சீர்ச் சடகோபன் என் நம்பிக்கு ஆள்
புக்க காதல் அடிமைப் பயன் அன்றே (க.சி. 9)

ஒன்பதாம் பாசுரம் இதனை இன்னும் கூர்மையாக்குகிறது. வேதம் அறிந்த அந்தணர்களான "மிக்க வேதியர்" கூட வேதத்தின் "உட்பொருளை" நிலைநிறுத்தவில்லை; சடகோபன் அதனைப் பாடி, சீடனின் நெஞ்சில் நிறுத்தினான். இங்கு மூன்று கருத்துகள் ஒன்றாகச் செயல்படுகின்றன.

1. **மொழியின் அதிகாரம்:** வேதப் பொருள் தமிழில் நிற்கும். இதுவே பிற்கால மரபின் "வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்" என்ற சொற்றொடரின் மூலம். வேதாந்த தேசிகர் திருவாய்மொழியைத் தமிழ் உபநிடதமாக நிறுவ முயன்றதை அகேபியாபோர்ன்சாய் (Akepiyapornchai, 2025) விவரிக்கிறார்; அந்த முயற்சிக்கு முன்னோடி, மதுரகவியின் இந்த இரண்டு பாசுரங்களே.
2. **ஆசிரியனின் அதிகாரம்:** சொல்லின் அதிகாரம் அதனைச் சொன்னவனின் அதிகாரத்தால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. "தக்க சீர்" சடகோபன் — அவனது தகுதியே சொல்லின் உத்தரவாதம்.

3. **சீடனின் சாட்சியம்:** அந்தச் சொல் "என் நெஞ்சுள் நிறுத்தினான்" — அதாவது, அதிகாரத்தின் சான்று சீடனின் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றம். இது நூல் அறிவும் அனுபவ அறிவும் ஒன்றுசேரும் இடம்.

இந்தச் சங்கிலியைத் தான் மணவாள மாமுனிகள் "திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்" என்ற உவமையால் விளக்குகிறார். திருமந்திரத்தின் "நம:" — "எனக்கு என்னுடையது எதுவுமில்லை" — என்ற தன்னலமின்மையைக் குறிக்கும் இடைச்சொல். அருளிச்செயலின் நடுவில் மதுரகவியின் பனுவல் அதே தன்னலமின்மையைக் காக்கிறது: அருளிச்சொல்லின் அதிகாரம் சீடனின் தன்னலமற்ற ஏற்பினால் உறுதிப்படுகிறது. இவ்விளக்கம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுக் காலத்து மரபுத் தொகுப்பாளரின் வாசிப்பு என்பதையும், அவருடைய காலத்தில்தான் நாலாயிரம் என்ற மறைத்தொகுப்பு நிலைபெற்றது என யங் (Young, 2024) வாதிடுவதையும் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

6.1 அறிவியல் நோக்கில் அருளிச்சொல்

இந்திய அறிவியலில் (பிரமாண சாஸ்திரம்) சொல் (சப்தம்) ஒரு தனி அறிவு வாயிலாகும்; அதன் செல்லுபடி, சொல்லுபவனின் நம்பகத்தன்மையை (ஆப்தத்துவம்) சார்ந்தது. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு நம்மாழ்வாரை மிகச் சிறந்த "ஆப்தன்" ஆக நிறுவும் ஒரு சாட்சி அறிக்கை என்று வாசிக்கலாம். வேதம் அபௌருஷேயம் (மனிதரால் இயற்றப்படாதது) என்பதால் அதிகாரம் பெறுகிறது; திருவாய்மொழியோ இறைவனால் "அருளப்பட்ட" அறிவுடையோனின் சொல் என்பதால் அதிகாரம் பெறுகிறது. இவ்விரண்டு அதிகார மாதிரிகளையும் இணைத்ததே ஸ்ரீவைணவத்தின் உபய வேதாந்தம் (Adluri, 2022; Jay, 2022). சமஸ்கிருத மறைக்கும் தமிழ்மறைக்கும் இடையே எழுந்த பாலம் தேசிகர் காலத்தில் முறைப்படுத்தப்பட்டது என்றால் (Akepiyapornchai, 2025), அதன் அடிக்கல் மதுரகவியின் நெஞ்சில் வைக்கப்பட்டது எனலாம்.

படம் 5. அருளிச்சொல்லின் அதிகாரம்: தமிழும் வேதமும்

விளக்கம்: நம்மாழ்வாரின் தமிழ் அருளிச்செயலுக்கு வேதத்தின் அதிகாரத்தை மதுரகவி வழங்குவதை இப்படம் விளக்குகிறது. அடியார் இன்புற இறைவெளிப்பாடாகவும், வேதத்தின் உட்பொருளாகவும் தமிழ்ப் பாசுரங்கள் சீடனின் நெஞ்சில் நிலைபெறுவதையும், உபய வேதாந்தத்தின் அறிவியல் மற்றும் இறையியல் அடிப்படையையும் இது அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது.

7. கற்றலும் அறிவுப் பரிமாற்றமும்

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு கற்றலை ஒரு தகவல் மாற்றமாகக் காணவில்லை; ஆளுமையையே மாற்றும் ஒரு உறவாகக் காண்கிறது. இந்தக் கற்றலுக்கு நான்கு நிலைகளை பனுவலிலிருந்து நேரடியாகத் தொகுக்கலாம்.

7.1 கேட்டல் — சொல்லுதல் — இசைத்தல்

முதல் நிலை வாய்மொழிக் கற்றல். முதல் பாசுரம் "நாவுக்கே" என முடிய, இரண்டாம் பாசுரம் "நாவினால் நவிற்று" எனத் தொடங்குகிறது. நா சொல்லும் உறுப்பு — பனுவலின் முதல் கண்ணியாகிறது. ஆசிரியனின் பெயரைச் சொல்லுதல் (நாமசங்கீர்தனம்), அவன் பாடல்களை "இன்னிசை"யுடன் பாடுதல் இவையே கற்றலின் அடிப்படை. இசைக்கும் நினைவாற்றலுக்கும் உள்ள தொடர்பு எழுத்து மரபு வலுவில்லாத காலத்தில் நூல்களைக் காத்த முதன்மை வழியாகும். அரையர் சேவை முதலிய நிகழ்த்துகலைகள் திவ்யப்பிரபந்தத்தின் இழப்பு–மீட்புக் கதைகளின் மையத்தில் இருப்பதை வெங்கடேசன் (Venkatesan, 2022) காட்டுவது இங்குப் பொருத்தமானது: மதுரகவி "இன்னிசை பாடித் திரிவனே" என்றது, பிற்கால இசைமரபின் முன்னோடி அறிவிப்பாக வாசிக்கப்படலாம்.

7.2 நெஞ்சில் நிறுத்தல் — உள்மயமாக்கம்

இரண்டாம் நிலை, கற்றது உள்ளத்தில் நிலைபெறுவது. "வேதத்தின் உட்பொருள் நிற்கப் பாடி என் நெஞ்சுள் நிறுத்தினான்" (க.சி. 9) — இங்கு "நிற்க", "நிறுத்தினான்" என்ற இரு வினைகளும் நிலைப்புத்தன்மையைக் குறிக்கின்றன. அறிவு மூளையில் அன்றி நெஞ்சில் உணர்வும் சிந்தனையும் ஒன்றுசேரும் இடத்தில் நிறுத்தப்படுகிறது. இது தமிழ்ச் சிந்தனைமரபில் நெடுங்காலமாக வளர்ந்த "கற்றவாறு நிற்க" என்ற கருத்தை கற்பது ஒழுக்கமாக மாற வேண்டும் என்ற நெறியை இறையியல் தளத்தில் எதிரொலிக்கிறது.

7.3 திருத்திப் பணிகொள்ளுதல் — ஆளுமை மாற்றம்

பயன் அன்றாகிலும் பாங்கலர் ஆகிலும்
செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்
குயில் நின்றார் பொழில் சூழ் குருகூர் நம்பி
முயல்கின்றேன் உன்தன் மொய்கழற்கு அன்பையே (க.சி. 10)

பத்தாம் பாசுரம் கற்பித்தலின் இதயத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. சீடன் பயனற்றவனாகவும் இணக்கமற்றவனாகவும் (பாங்கலர்) இருந்தாலும், ஆசிரியன் அவனைத் திருத்திப் பணிகொள்வான். கற்றலின் தொடக்க நிபந்தனை சீடனின் தகுதி அன்று; ஆசிரியனின் கருணை. ஸ்ரீவைணவ மரபில் "சிஷ்யன்" என்ற சொல்லே "சிக்ஷைக்கு (திருத்தம்) உட்படுபவன்" என்று விளக்கப்படுவது இந்தக் கருத்தின் தொடர்ச்சியே. அறிவுப் பரிமாற்றம் இங்கு ஒருவழிப் பாதையாகும்: அருள் மேலிருந்து இறங்குகிறது; ஆனால் சீடனின் பங்கு "முயல்கின்றேன் உன்தன் மொய்கழற்கு அன்பையே" அன்பை வளர்த்தலாக எஞ்சிநிற்கிறது.

7.4 இயம்புதல் — பொதுவில் பரப்புதல்

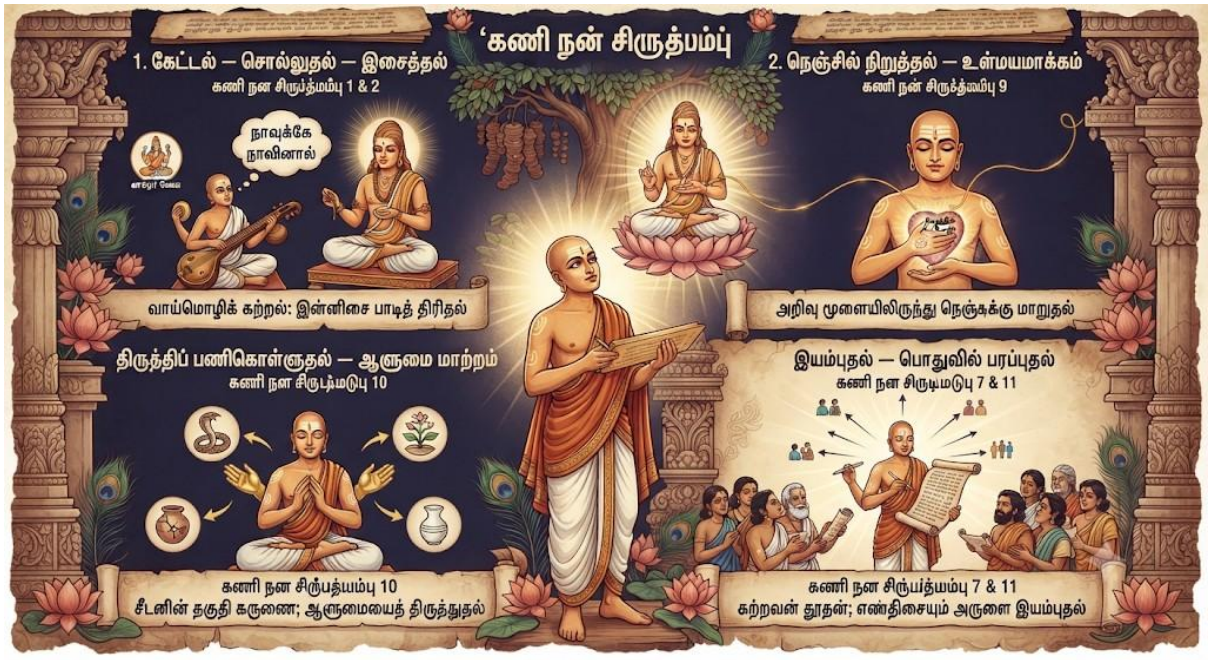
கண்டு கொண்டு என்னைக் காரிமாறப் பிரான்
பண்டை வல்வினை பாற்றி அருளினான்
எண்திசையும் அறிய இயம்புகேன்
ஒண்தமிழ்ச் சடகோபன் அருளையே (க.சி. 7)

நான்காம் நிலை பரவல். கற்றவன் கற்பிப்பவனாகிறான்; சீடன் "எண்திசையும் அறிய" ஆசிரியனின் அருளை இயம்பும் தூதனாகிறான். "ஒண்தமிழ்ச் சடகோபன்" அருளின் மொழி தமிழ் என்பதும் இங்கு வலியுறுத்தப்படுகிறது. இடைக்கால உரையாசிரியர்கள் இந்தப் பரவல் பணியையே தம் உரைகளில் தொடர்ந்தனர்; தமிழும் சமஸ்கிருதமும் கலந்த மணிப்ரவாள நடை இந்த அறிவுப் பரிமாற்றத்தின் கருவியாகவே உருவானது (Anandakichenin & D'Avella, 2020; Anandakichenin, 2018). மூன்று உரைகளை ஒப்பிடும் ஆனந்தகிச்செனின் ஆய்வு (Anandakichenin, 2023), ஒரே ஆழ்வார் பாடலுக்கு வெவ்வேறு ஆசாரியர்கள் எழுதிய உரைகள் சமூகத்தில் வளர்ந்த மாறுபாடுகளையும் பதிவு செய்வதைக் காட்டுகிறது. ஆக, அறிவுப் பரிமாற்றம் வெறும் பாதுகாப்பு அன்று;

ஒவ்வொரு தலைமுறையும் சொல்லைமீண்டும் வாசித்து விரிவாக்கும் உயிர்ப்பான செயல்முறை.

அட்டவணை 2. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பில் கற்றலின் நான்கு நிலைகள்

நிலை	பனுவல் சான்று	செயல்	மரபில் தொடர்ச்சி
கேட்டல்–சொல்லுதல்	க.சி. 1, 2	பெயர் சொல்லுதல், இசையுடன் பாடுதல்	அனுசந்தானம், அரையர் சேவை
உள்மயமாக்கம்	க.சி. 9	வேதப் பொருளை நெஞ்சில் நிறுத்துதல்	காலக்ஷேபம், ரஹஸ்ய உபதேசம்
திருத்தம்	க.சி. 10	தகுதியில்லாதாரையும் திருத்திப் பணிகொள்ளுதல்	பஞ்ச சமஸ்காரம் (சமாஶ்ரயணம்)
பரவல்	க.சி. 7, 11	எண்திசையும் இயம்புதல்; கற்போர்க்குப் பலன்	உரைமரபு, கல்விச் செயல்பாடுகள்

படம் 6. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு: கற்றலும் அறிவுப் பரிமாற்றமும்

இப்படம் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பில் உள்ள கற்றலின் நான்கு நிலைகளை விளக்குகிறது. கேட்டல் மற்றும் இசையுடன் பாடுதல், வேதப் பொருளை நெஞ்சில் நிறுத்துதல், தகுதியில்லாதாரையும் திருத்திப் பணிகொள்ளும் ஆசிரியனின் கருணை, மற்றும் அந்த அருளை எண்திசையும் பரப்புதல் ஆகிய அறிவுப் பரிமாற்றச் செயல்முறைகளை இது அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது.

8. மரபுத் தொடர்ச்சி — நாதமுனி முதல் இராமானுசர் வரை

8.1 மீட்புக் கதை: சிறிய பனுவல், பெரிய மறை

மரபுவழிக் கதையின்படி, காட்டுமன்னார்கோவிலில் திருவாய்மொழியின் "ஆராவமுதே" பதிகத்தைக் கேட்ட நாதமுனிகள், அதன் "ஆயிரத்துள் இவை பத்து" என்ற குறிப்பால் எஞ்சிய பாசுரங்களைத் தேடித் திருக்குருகூர் சென்றார். அங்கு மதுரகவியின் மரபில் வந்த பராங்குசதாசரிடம் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைக் கற்று, புளியமரத்தின் அடியில் அதனைப் பன்னிரண்டாயிரம் முறை அனுசந்தித்தார்; நம்மாழ்வார் தோன்றி நாலாயிரம் பாசுரங்களையும் அவற்றின் பொருளையும் அருளினார். இக்கதையை வெங்கடேசன் (Venkatesan, 2022) நிகழ்த்துகலையின் கோணத்தில் வாசிக்கிறார்: நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியை மதுரகவிக்கு வாய்மொழி–செவிவழி சந்திப்பில் வெளிப்படுத்தினார்; நாதமுனிகள் அவற்றைத் திரும்பப் பெற்றதும் மதுரகவியின் பாடலை இடைவிடாது ஓதியதனால்தான். இச்சிறிய பனுவல் இவ்வாறு ஒரு முழு மறைத்தொகுப்பைத் திறக்கும் திறவுகோலாகிறது.

இக்கதையின் ஆழமான செய்தி மூன்று மடங்கானது. முதலாவது, இறைவனின் சொல்லை (திருவாய்மொழி) அடைய ஆசிரியனைப் பற்றிய சொல்லே (கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு) வழி. இரண்டாவது, மீட்பு மீண்டும் ஒரு குரு–சீட சந்திப்பாகவே நிகழ்கிறது பராங்குசதாசர்–நாதமுனிகள் உறவு மதுரகவி–நம்மாழ்வார் உறவின் மறுநிகழ்வு. மூன்றாவது, அறிவு மீண்டது ஆய்வாலோ தர்க்கத்தாலோ அன்றி இடைவிடாத அனுசந்தானத்தால் நம்பிக்கையுடன் கூடிய மீட்டல் ஓதுதலால். இவை மூன்றும் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் உள்ளடக்கத்தையே (பற்று, அதிகாரம், கற்றல்) வரலாற்று நிகழ்வாக மாற்றுகின்றன.

நாதமுனிகளுக்கு மரபு கூறும் தனியன் இதனைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறது:

வேறொன்றும் நானறியேன் வேதம் தமிழ்செய்த
மாறன் சடகோபன் வண்குருகூர் — ஏறு எங்கள்
வாழ்வாம் என்றேத்தும் மதுரகவியார் எம்மை
ஆள்வார் அவரே அரண்

இதில் ஒரு சுழற்சி அமைப்பு காணப்படுகிறது: மதுரகவி நம்மாழ்வாரையன்றி "வேறொன்றும்" அறியாதவர்; பிற்கால ஆசாரியர் மதுரகவியையே தம்மை "ஆள்வார்" என்று கொள்கின்றனர். ஆசிரிய பக்தி இவ்வாறு ஒரு தனிநபர் உணர்விலிருந்து மரபுச் சங்கிலியாக வளர்கிறது.

8.2 குருபரம்பரையின் வரிசை

மரபு காட்டும் "ஓராண் வழி" குருபரம்பரை பின்வருமாறு அமைகிறது; இதில் மதுரகவியின் இடம் நேரடிப் படியாக அல்லாமல் இணைப்புக் கண்ணியாக உள்ளது.

1. ஸ்ரீமந் நாராயணன் (இலக்ஷ்மீநாதன்)
2. பெரிய பிராட்டி

3. ஸேனை முதலியார் (விஷ்வக்ஸேனர்)
4. நம்மாழ்வார் (சடகோபன்) இவரது சொல் மதுரகவியால் பதிவாகிப் பரவுகிறது
5. நாதமுனிகள் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வழியே அருளிச்செயலைப் பெற்றவர்
6. உய்யக்கொண்டார் (புண்டரீகாக்ஷர்)
7. மணக்கால் நம்பி (ராமமிஶ்ரர்)
8. ஆளவந்தார் (யாமுனாசார்யர்)
9. பெரிய நம்பி (மஹாபூர்ணர்)
10. இராமானுசர் (எம்பெருமானார்)

மேலே கண்ட வரிசையில் மதுரகவி ஒரு முறைப்படியாக இடம் பெறாவிடினும், நான்காம் ஐந்தாம் படிகளை இணைக்கும் முறையை அவரது பனுவலே வழங்குகிறது. இராமானுசருடன் திருவாய்மொழிக்கான முதல் உரையான ஆறாயிரப்படி திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானால் எழுதப்பட்டது என்பதும், அதன்வழி உரைமரபு தொடங்கியதும் இச்சங்கிலியின் தொடர்ச்சியே. மரபுக் கதையில் நம்மாழ்வார் மதுரகவிக்கு "பவிஷ்யதாசார்யர்" (வரவிருக்கும் ஆசிரியர்) வடிவைக் காட்டியதாகச் சொல்லப்படுவதும் இராமானுசரை இவ்வுறவின் எதிர்காலமாக மாற்றும் ஒரு மரபு உத்தியாகும். தலைமுறைகள் இவ்வாறு ஒன்றன்மீது ஒன்று அடுக்காக, ஒவ்வொரு வாழ்க்கைவரலாறும் முந்தைய மாதிரியை மீண்டும் நிகழ்த்தும் வகையில் கட்டப்படுகின்றன இதனையே வாழ்க்கைவரலாறுகளின் "நினைவுக் கட்டுமானம்" என்று வரலாற்றாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

8.3 வரலாற்றுவியல் மறுவாசிப்பு

மரபுத் தொடர்ச்சியைப் பற்றிய இவ்வாறான சீரான சித்திரத்தை அண்மை ஆய்வுகள் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றன. யங் (Young, 2024) இழப்பு–மீட்புக் கதை பதினேழாம் நூற்றாண்டு நூல்களில்தான் தோன்றுகிறது என்றும், அதற்கு முன் நம்மாழ்வாரின் நூல்களே முதல் மறைத்தொகுப்பாக இருந்தன என்றும் வாதிடுகிறார். இந்த வாதம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் "மீட்புக் கருவி" என்ற பங்கு வரலாற்றுத் தரவாக அல்லாமல், மரபு தன் மூலத்தைத் தானே விளக்கிக்கொள்ளும் இறையியல் கதையாடலாகவே வாசிக்கப்பட வேண்டும். ஆயினும் இது இக்கட்டுரையின் வாதத்தை வலுப்படுத்துகிறதே தவிர மறுக்கவில்லை: தன்னை மீட்டது ஒரு சீடனின் ஆசிரியப் பற்று என்று மரபு தன்னைத் தானே நினைவுகூரத் தேர்ந்தெடுத்தது என்பதே, ஆசாரிய பக்திக்கு அவர்கள் தந்த மையஇடத்தைக் காட்டுகிறது. ஜகந்நாதன் (Jagannathan, 2015) சுட்டும் தொடர்ச்சி–வேறுபாடு இரட்டையை இங்குங் காணலாம்: ஆழ்வாரின் உணர்ச்சிக் கூற்று ஆசாரியர் கையில் ஒரு முறைப்படுத்தப்பட்ட இறையியல் நிலைப்பாடாகிறது.

8.4 சமூக எல்லைகளும் மரபுத் தொடர்ச்சியும்

மரபுத் தொடர்ச்சி வெறும் நூல்களின் தொடர்ச்சி அன்று; யார் கற்கலாம், யார் கற்பிக்கலாம் என்ற கேள்விகளும் அதில் அடங்கும். வேளாளரான நம்மாழ்வாரை அந்தணரான மதுரகவி ஆசிரியனாகக் கொண்டது, இம்மரபின் "சாதிகடந்த

இறையியலுக்கு" மூலச் சான்றாக இன்றும் சுட்டப்படுகிறது. திருக்கோளூர் பெண்பிள்ளை ரகஸ்யத்தில் மதுரகவியின் சொல் ஒரு பெண்ணின் இறையியல் கூற்றில் இடம்பெறுவது, பெண்களும் பிராமணரல்லாதாரும் இடம் பெறும் குருபரம்பரைப் பிரபாவத் தொகுப்பின் சூழலில் வைத்துப் பார்க்கப்படும் போது (Anandakichenin, 2020), ஆசாரிய பக்தியின் சமூக எல்லை கடக்கும் ஆற்றல் வெளிப்படுகிறது. ஆனால் இந்தக் கொள்கைக்கும் நடைமுறைக்கும் இடையிலான இடைவெளியை ஆசாரியர் தீக்கை யாருக்கு வழங்கப்பட்டது யங் (Young, 2021) பதிவு செய்த வாய்மொழி வரலாறுகள் நினைவூட்டுகின்றன. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு இவ்விவாதத்தில் ஒரு குறியீடாக, மரபு தன்னைக் கேள்விக்குள்ளாக்கிக்கொள்ளும் அளவுகோலாக இன்றும் செயல்படுகிறது.

படம் 7. மரபுத் தொடர்ச்சி: நாதமுனி முதல் இராமானுசர் வரை

இப்படம் நாதமுனிகள் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வழியே திருவாய்மொழியை மீட்ட வரலாற்று மீட்புக் கதையையும், ஸ்ரீமந் நாராயணன் தொடங்கி இராமானுசர் வரை நீளும் குருபரம்பரையின் ஒராண் வழிச் சங்கிலியையும் விளக்குகிறது. மேலும், சாதி கடந்த ஆசிரியர்–சீட உறவு மற்றும் மரபுத் தொடர்ச்சியின் சமூக எல்லைகளையும் இது அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது.

9. விவாதம் மற்றும் முடிவுரை

9.1 விவாதம்

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு ஆசாரிய பக்தியையும் அறிவுப் பரிமாற்றத்தையும் ஒரே செயலின் இரு முகங்களாக இணைக்கிறது என்பதே இவ்வாய்வின் முதன்மைக் கண்டறிதல். இதனை மூன்று கூறுகளாகத் தொகுக்கலாம்.

முதலாவது, பற்று ஒரு அறிவியல் நிலைப்பாடு. "தேவு மற்றறியேன்" என்பது உணர்ச்சியின் உச்சம் மட்டுமன்று; எதன் வழியாக அறியவேண்டும் என்பது பற்றிய ஒரு தெரிவு. ஆசிரியனை நம்புவது அவன் சொல்லை நம்புவதாகவும், சொல்லை நம்புவது அதன் வழி வேதப் பொருளை அடைவதாகவும் மாறுகிறது. இங்கு அட்லூரியின் (Adluri, 2022) வாசிப்புடன் இக்கட்டுரை உடன்படுகிறது; ஆனால் அவர் உரையாசிரியரின் இறையியலில் கண்டதை, இக்கட்டுரை மூலப் பாசுரங்களின் சொல்லாடலிலேயே (நம்பினேன்/நம்பி/நம்புவார்; அருள் நான்குமுறை; நெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) கண்டுகொள்கிறது. இது மரபுவழி வாசிப்பு மூலத்தின் மீதே நிற்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது.

இரண்டாவது, சீடனே ஆசிரியனின் அதிகாரத்தை உருவாக்குகிறான். நம்மாழ்வாரின் சொல்லுக்கு "வேதத்தின் உட்பொருள்" என்ற அந்தஸ்தை முதலில் வழங்கியவர் சீடரான மதுரகவியே. இது ஒரு முரண்மையைக் காட்டுகிறது: ஆசிரியனுக்குத் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்ட சீடன், அந்தத் தாழ்வின் வழியாகவே ஆசிரியனின் சொல்லுக்கு சமூகத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுத் தருகிறான். பிற்காலத்தில் தேசிகர், பிள்ளை லோகாசாரியர், மாமுனிகள் ஆகியோர் செய்த அந்தஸ்துப் பணிகள் (Akepiyapornchai, 2025; Mumme, 2022) இந்தச் சீடனின் சாட்சியத்தையே விரிவாக்கின.

மூன்றாவது, மரபுத் தொடர்ச்சி ஒரு மீள்நிகழ்வு. நாதமுனிகளின் மீட்புக் கதை, தனியன்கள், உபதேச ரத்தின மாலை, திருக்கோளூர் பெண்பிள்ளை ரகஸ்யம் — இவை அனைத்திலும் மதுரகவி–நம்மாழ்வார் உறவு மீண்டும் நிகழ்த்தப்படும் மாதிரியாகிறது. யங்கின் (Young, 2024) வரலாற்றுவியல் விமர்சனம் இந்தக் கதைகளின் காலத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்கினாலும், அவற்றின் மையத்தில் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வைக்கப்பட்டது ஏன் என்ற கேள்விக்கு இக்கட்டுரையின் விடை தெளிவானது: ஆசிரியர் சமூகம் தன் அடிப்படை அமைப்பான குரு–சீட உறவை எதன் மூலம் நிறுவிக்கொள்ள வேண்டுமோ, அந்தப் பனுவலையே தன் தொடக்கக் கதையின் மையமாகக் கொண்டது.

9.2 ஆய்வின் வரம்புகள்

இவ்வாய்வு மூலப் பாசுரங்களையும் அண்மைக்கால ஆங்கிலச் சான்றாளர்களையும் முதன்மையாகச் சார்ந்துள்ளது. நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஆகியோரின் மணிப்ரவாள உரைகளை வரிக்கு வரி ஒப்பிடும் மொழியியல் ஆய்வு, கோயில் கல்வெட்டுகளில் மதுரகவி வழிபாட்டுக் குறிப்புகளின் ஆவணச் சேகரிப்பு, ஆழ்வார்திருநகரி, திருக்கோளூர் கோயில்களில் இன்றும் நடைபெறும் அனுசந்தான மரபுகளின் இனவரைவியல் (ethnographic) ஆய்வு ஆகியவை எதிர்கால ஆய்வுக்கான திசைகளாகும்.

படம் 8. விவாதம் மற்றும் முடிவுரை: ஆசாரிய பக்தியும் அறிவுப் பரிமாற்றமும்

இப்படம் ஆசாரிய பக்தியின் அறிவியல் நிலைப்பாடு, சீடனின் சாட்சியத்தால் உருவாகும் சமூக அங்கீகாரம் மற்றும் மரபுத் தொடர்ச்சியின் மீள்நிகழ்வு ஆகிய மூன்று முக்கிய விவாதக் கூறுகளை விளக்குகிறது. மேலும், ஆழ்வார்களுக்கும் ஆசாரியர்களுக்கும் இடையே பாலமாக விளங்கும் மதுரகவியின் பங்கையும், எதிர்கால ஆய்வுக்கான திசைகளையும் இது அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது.

9.3 முடிவுரை

கண்ணனைக் கட்டிய சிறு கயிறு இறைவனின் எளிமைக்குச் சான்றாயிற்று; மதுரகவியின் பதினொரு பாசுரங்கள் சீடனை ஆசிரியனுடனும், ஆசிரியனை மரபுடனும் கட்டிய கயிறாகின. நம்மாழ்வாரிடம் கொண்ட ஒருமைப் பற்று, அவரது சொல்லுக்கு வேதத்தின் அதிகாரத்தைத் தந்தது; அந்தச் சொல்லைக் கேட்டு, நெஞ்சில் நிறுத்தி, திருத்தம் பெற்று, எண்திசையும் இயம்பிய கற்றல் முறை மரபுக்கு வழிதுறந்தது. இவ்வாறு மதுரகவி ஆழ்வார் ஆழ்வார்களின் காலத்துக்கும் ஆசாரியர்களின் காலத்துக்கும் இடையே நிற்கும் பாலமாகிறார்: அவர் ஆழ்வார்களுள் ஒருவர்; ஆனால் ஆசாரிய மரபின் முதல் சீடரும் அவரே. "நம்புவார் பதி வைகுந்தம்" — அவரது சொல்லை நம்புவோருக்கு வைகுந்தமே வாழிடம் என்ற இறுதிவரி, ஆசாரிய பக்தியும் அறிவுப் பரிமாற்றமும் இறுதியில் ஒன்றே என்பதை சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறது.

References

Adluri, S. (2022). Ācārya bhakti in early Śrīvaiṣṇavism: Maturakavi Āḻvār's Kaṇṇi nuṇ ciṟu ttāmpu. Journal of Vaishnava Studies, 25(2), 51–72. https://ivsjournal.com/index.php/jvs/article/view/380

Akepiyapornchai, M. (2025). Translating Tamil God into Sanskrit in Vedāntadeśika's Dramiḍopaniṣattātparyaratnāvalī. Journal of the American Oriental Society, 145(1), 43–64. https://doi.org/10.7817/jaos.145.1.2025.ar003

Anandakichenin, S. (2018). My sapphire-hued Lord, my beloved! A complete, annotated translation of Kulacēkara Āḻvār's Perumāḷ Tirumoḻi and of its medieval Maṇipravāḷa commentary by Periyavāccāṉ Piḷḷai, with an introduction. Institut Français de Pondichéry / École française d'Extrême-Orient.

Anandakichenin, S. (2020). The female voice and the crossing of the boundaries of scholarship: A note on the Rahasyam of the lady from Tirukkōḷūr, with a complete, annotated translation. Cracow Indological Studies, 22(1), 95–134. https://doi.org/10.12797/CIS.22.2020.01.05

Anandakichenin, S. (2023). For my blemishless Lord: A study of three Śrīvaiṣṇava medieval commentaries on Tiruppāṇ Āḻvār's Amalaṉ Āti Pirāṉ. De Gruyter.

Anandakichenin, S., & D'Avella, V. (Eds.). (2020). The commentary idioms of the Tamil learned traditions. Institut Français de Pondichéry / École française d'Extrême-Orient.

Clooney, F. X. (2022). In search of Nammāḻvār: Reflections on the meeting point of traditional and contemporary scholarship. Journal of Vaishnava Studies, 1(2). https://ivsjournal.com/index.php/jvs/article/view/454

Hemalatha, S. (2022). பேராசிரியரின் சமயக் கொடை [The religious contribution of Professor N. Subbu Reddiar]. International Journal of Tamil Language and Literary Studies, 5(Special Issue 1), 805–820. https://doi.org/10.5281/zenodo.7276027

Jagannathan, B. (2015). Approaching the divine: The integration of Āḻvār bhakti in Śrīvaiṣṇavism. Primus Books.

Jay, G. (2022). The Āḻvārs: An overview. Journal of Vaishnava Studies, 22(2), 27–55. https://ivsjournal.com/index.php/jvs/article/view/308

Mumme, P. Y. (2022). The salvation of Nammāḻvār in Śrīvaiṣṇavism. Journal of Vaishnava Studies, 22(2), 251–265. https://ivsjournal.com/index.php/jvs/article/view/318

Venkatesan, A. (Trans.). (2020). Endless song: Nammāḻvār's Tiruvāymoḻi. Penguin Classics.

Venkatesan, A. (2022). A tale of two cēvais: Araiyar cēvai and kaittala cēvai at the Āṇṭāḷ temple in Srivilliputtur. Journal of Vaishnava Studies, 22(2), 129–150. https://ivsjournal.com/index.php/jvs/article/view/312

Young, K. K. (2021). Turbulent transformations: Non-Brahmin Śrīvaiṣṇavas on religion, caste and politics in Tamil Nadu. Orient BlackSwan.

Young, K. K. (2024). The Tamil Veda and tangled tales: A new approach to Śrīvaiṣṇava history (Collection Indologie 160). École française d'Extrême-Orient / Institut Français de Pondichéry.